

Het Team

Je hebt zo van die mensen waar je wel eens over struikelt. Zo werd me een sessie met Dulce aangeraden. Ze zou zó bijzonder dat ik dit niet mocht missen. Als ik haar ontmoet, heb ik geen flauw idee waar het over gaat, laat staan dat ik weet wat ik kom doen.

Dulce heeft lichte ogen, blond haar, een zachte stem en een warme handdruk. Ik word naar een kamertje gebracht om op een massagetafel te liggen. Dat komt goed uit, want ik barst van de buikpijn, iets waar ik al jaren last van heb. Dulce experimenteert met mijn arm, drukt erop en zoekt de weerstand. Ik bevind me op bekend terrein en haal ontspannen adem om even te dutten. “Je wilt niet leven’ zegt ze zomaar. ‘Je staat droog en hebt te weinig voedingsstoffen in de baarmoeder gekregen. Mag ik met haar werken?’” vraagt ze in één adem door.

In de kleine kamer is een harde knal te horen. Dulce knikt. Ik heb een allergie tegen autoriteit en gezag, krijg ik te horen, en ik sta maar deels in contact met mijn Hoger Zelf. Ik moet zeggen: ‘ik laat me testen door Dulce’. Ik krijg een droge mond, heb het gevoel dat ik inderdaad ‘droog’ sta en we zijn nog geen vijf minuten bezig. Ze communiceert met ‘mijn team’, vertelt ze, en dat team zegt dat ik bepaalde implantaten heb waar ik nu van wordt verlost. Het zijn er vier die ik vrijwillig op me heb genomen. Het heeft met oude contracten te maken, die ik voor mijn team heb afgesloten. Uit liefde voor hen ben ik hier.

Mijn team noemt zich de Yanini. Volgens Dulce is dit een zuivere oorspronkelijke groep, afkomstig van Mikaal, de Aartsengel Michaël. Het zegt me niks, ik heb nog nooit van de Yanini gehoord. Terwijl Dulce in gesprek blijft met onzichtbare wezens, hoor ik af en toe een knal. Dulce gaat onverstoord door en vertelt over mijn doel op aarde en welk spel er wordt gespeeld. Ze ruimt de implantaten op, ontfermt zich over de allergie, en gaat dan de kamer uit zodat ik in conclaaf kan met ‘mijn team’.

Ik lig er maar wat en toch ben ik doodop. Ik kan me niet voorstellen dat het waar is wat ze zegt, of dat ik ruggespraak kan houden met entiteiten die ik niet zie. Eigenlijk geloof ik er niets van en die knallen zullen wel de werking van het hout zijn. Als ze weg is, sluit ik mijn ogen en schrik op als ik iets vreemds gewaar wordt. Mijn huid tintelt en het wordt alsmaar sterker. Ik ben me er intens van bewust, wil weten of mijn verbeelding me parten speelt. Als Dulce terugkeert, gaat het gewoon door. Het is alsof ik aangeraakt wordt. “Je bent een bliksemafleider van andermans energieën,” zegt ze, “daarom heb je steeds buikpijn. Het hoeft niet meer, je hebt hard gewerkt. Vraag je team maar om het over te nemen”.

Ik mompel iets in gedachte, rol van het bed af en merk dat de buikpijn is verdwenen. Het is een nieuwe ervaring, alle spanning is weg, en het voelt zo zacht dat ik het eerst niet herken. Maar och, over een uurtje zal het wel weer anders zijn, denk ik sceptisch. Dat was drie jaar geleden en ik heb me vergist. De pijn is weg, ik ben veranderd. Iets nieuws is geboren, en terwijl ik dit schrijf valt de beeltenis van Michaël om.

